

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 14Co/195/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6716215368
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 02. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Anna Snopčoková
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2020:6716215368.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Anny Snopčokovej a členiek senátu JUDr. Márie Podhorovej a JUDr. Evy Dzúrikovej, v právnej veci žalobkyne: N. D., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom A. XXXX/XX, XXX XX I., občan SR, právne zastúpená JUDr. Michal Vlkolinský, advokát, Námestie SNP 17/29, 960 01 Zvolen, proti žalovanej: M.. I. W., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom H. XXX/XX, XXX XX I., občan SR, právne zastúpená JUDr. Ivan Heger, advokát, Na Troskách 3, 974 01 Banská Bystrica, IČO: 42 002 044, o určenie vlastníckeho práva, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Zvolen č. k. 18C/183/2016 - 331 zo dňa 18. 06. 2019 v spojení s opravným uznesením č. k. 18C/183/2016 - 332 zo dňa 16. 07. 2019, takto

rozhodol:

I. Rozsudok Okresného súdu Zvolen č. k. 18C/183/2016 - 331 zo dňa 18. 06. 2019 v spojení s opravným uznesením č. k. 18C/183/2016 - 332 zo dňa 16. 07. 2019 **p o t v r d z u j e .**

II. Žalobkyňa **j e p o v i n n á** zaplatiť žalovanej trovy odvolacieho konania v rozsahu 100 % v lehote 3 dní od nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktorým rozhodne o výške náhrady trov.

o d ô v o d n e n i e :

1. Odvolaním napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie žalobu žalobkyne, ktorou sa domáhala určenia, že je výlučnou vlastníčkou označeného bytu a označeného spoluvlastníckeho podielu na spoločných častiach a spoločných zariadeniach domu a príslušného pozemku, dôvodiac neplatnosťou dobrovoľnej dražby, na základe ktorej žalovaná ako vydražiteľka nadobudla vlastnícke právo k sporným nehnuteľnostiam, v celom rozsahu zamietol (výrok I.). Žalobkyňu zaviazal povinnosťou nahraďiť žalovanej trovy konania v rozsahu 100 % v lehote do troch dní od právoplatnosti uznesenia, ktorým bude rozhodnuté o výške náhrady trov konania (výrok II.). Súd v odôvodnení rozhodnutia poukázal na to, že žalobkyňa sa pôvodne žalobou domáhala vyslovenia neplatnosti dražby voči žalovaným I/ WR Credit, s. r. o., II/ Dražby Coloseum, s. r. o. a III/ M.. I. W.. Následne navrhla, aby súd pripustil zmenu žaloby o určenie vlastníckeho práva, pričom súd prvej inštancie uznesením zo dňa 12. 04. 2018 navrhovanú zmenu žaloby pripustil. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 01. 05. 2018. Súd prvej inštancie v odôvodnení rozsudku poukázal na to, že žalobu o učenie vlastníckeho práva môže oprávnená podať kedykoľvek bez ohľadu na plynutie času, pričom podľa názoru súdu na jednoznačné vyriešenie sporného vzťahu medzi žalobkyňou a žalovanou je potrebné s konečnou platnosťou rozhodnúť, či vlastnícke právo k spornému bytu patrí žalobkyni alebo nie, čím sa odstráni aj právna neistota stavu žalovanej. Bol toho názoru, že pripustenie zmeny žaloby bolo jednak v prospech žalobkyne, ale aj v prospech žalovanej. Následne súd prvej inštancie uznesením zo dňa 17. 07. 2018 s prihliadnutím na späťvzatie žaloby žalobkyňou, konanie voči pôvodne označenému žalovanému I/ a II/ zastavil, uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 08. 09. 2018. Žalobkyňa po zmene žaloby sa domáhala toho, aby súd pri určení vlastníckeho práva v prospech žalobkyne ako predbežnú otázku

posúdila neplatnosť zmluvy o záložnom práve. Poukázala na to, že zmluva o spotrebiteľských úveroch má mať písomnú formu, pre nedostatok písomnej formy zmluva o spotrebiteľskom úvere nemôže byť platná od začiatku a všetky na ňu nadväzujúce právne úkony vrátane záložnej zmluvy sú taktiež neplatné. Poukazovala na neprijateľnú zmluvnú podmienku, dôvodiac, že neprijateľné podmienky sú podmienky, ktoré požadujú, aby spotrebiteľ poskytol zabezpečenie splnenia svojho záväzku v hodnote neprimerane vyššej, ako je výška jeho záväzku vyplývajúca zo spotrebiteľskej zmluvy v čase uzavretia dohody o zabezpečení splnenia záväzku spotrebiteľa. Žalobkyňa mala za to, že pokiaľ došlo k výkonu dražby, jednalo sa o právny úkon absolútne neplatný, v rozpore so zákonom. Žalovaná v konaní okrem iného predovšetkým namietala, že otázku platnosti dobrovoľnej dražby môže súd riešiť výlučne v konaní podľa § 21 ods. 2 Zákona o dobrovoľných dražbách, pričom poukázala na uplynutie 3-mesačnej prekluzívnej lehoty. Súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania dospel k názoru, že žaloba žalobkyne, ktorou sa domáhala určenia vlastníckeho práva k sporným nehnuteľnostiam, dôvodná nie je. Súd prvej inštancie v odôvodnení rozhodnutia poukázal na to, že bremeno skutkových tvrdení ako aj dôkazné bremeno spočíva na stranách sporu. Pokiaľ sa žalobkyňa rozhodla uplatniť si v konaní svoje práva žalobou o určenie vlastníckeho práva, musela si byť vedomá toho, že je povinná súdu predniesť skutkové tvrdenia a predložiť dôkazy, ktoré celkom jednoznačne preukazujú ňou uplatnený nárok. V súvislosti s uplynutím prekluzívnej lehoty na podanie žaloby o neplatnosť dražby súd uviedol, že hoci právo na určenie neplatnosti dražby a navrátenie vlastníckeho práva zaniká ex lege, nemožno vylúčiť prípady, keď s ohľadom na okolnosti hodné osobitného zreteľa alebo zásadné dôvody, zakladajúce neplatnosť vykonanej dražby, bude možné určiť vlastnícke práva k vydraženej veci prostredníctvom žaloby o určenie podľa § 137 písm. c/ CSP. Súd prvej inštancie v tomto smere poukázal na rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 30. 10. 2012 sp. zn. 20Co/123/2011 a sp. zn. 20Co/51/2012. Súd v ďalšom posudzoval, či žalobkyňa uviedla také skutkové tvrdenia a predložila dôkazy, na základe ktorých je jej nárok v konaní preukázaný. V prípade určovacej žaloby sa súd v prvom rade zaoberal tým, či žalobkyňa preukázala naliehavý právny záujem. V konaní o určení vlastníckeho práva je spravidla naliehavý právny záujem daný v prípade, keď žalobca tvrdí vlastnícke právo k nehnuteľnosti, avšak zápis vlastníckeho práva svedčí v prospech tretej osoby, v tomto prípade v prospech žalovanej. Bez súdneho rozhodnutia by žalobkyňa nemohla dosiahnuť zmenu zápisu vlastníckeho práva v katastri nehnuteľností vo svoj prospech, preto súd konštatoval, že naliehavý právny záujem na požadovanom určení v tomto prípade je daný. Žalobkyňa tvrdila, že podkladom pre výkon dobrovoľnej dražby bola Zmluva o záložnom práve, ktorou bola zabezpečená pohľadávka zo Zmluvy o úvere. Zmluvu o úvere však nemala k dispozícii, nakoľko jej ju veriteľ neposkytol. Z tohto dôvodu považovala za nedodržanú podmienku písomnosti Zmluvy o úvere v zmysle Zákona o spotrebiteľských úveroch, čím je daná neplatnosť Úverovej zmluvy a teda aj neplatnosť Záložnej zmluvy, na podklade ktorej mala byť vykonaná dobrovoľná dražba. K tomu súd uviedol, že uvedené tvrdenie nezodpovedá skutkovému ani právnomu stavu zistenému súdom. Z výsluchu žalobkyne, ale aj z oboznámeného výsluchu svedkyne J. vyplynulo, že medzi žalobkyňou a úverovou spoločnosťou WR Credit, s. r. o. malo dôjsť k uzavretiu Úverovej zmluvy a to v byte žalobkyne. Žalobkyňa sama uviedla, že predmetnú Úverovú zmluvu podpísala a následne podpísala aj Zmluvu o záložnom práve, pričom jej podpis mal byť overený úradne. Rovnako tak svedkyňa J. v trestnom konaní vypovedala, že v byte pani D. malo dôjsť k podpisu zmlúv, osobne však prítomná pri tom nebola, následne sa presunuli k notárskemu úradu, kde malo dôjsť k overeniu podpisov žalobkyne, rovnako však pri tom prítomná nebola. Z uvedeného vyplýva, že žalobkyňa vo svojej výpovedi ani netvrdila, že by nedošlo k písomne uzavretej Zmluve o úvere, tvrdila len, že ju nemá k dispozícii, čo nie je to isté. Samotný Zákon o spotrebiteľských úveroch, ktorý je osobitnou úpravou vo vzťahu ku všeobecnej úprave platnosti právnych úkonov uvedených v Občianskom zákonníku, uvádza v § 11 ods.1 písm. a/ Zákona o spotrebiteľských úveroch následok nedodržania písomnej formy a to bezúčnosť a bezpoplatkovosť spotrebiteľského úveru, nie jeho neplatnosť. Z tohto dôvodu súd nemohol konštatovať tvrdenú neplatnosť Zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Ďalej, pokiaľ žalobkyňa tvrdila, že jej nebol odovzdaný rovnopis Zmluvy o úvere, žalovaná tvrdenia žalobkyne ohľadne postupu uzatvárania Zmluvy o úvere poprela. Žalobkyňa nepredložila žiaden dôkaz o svojom tvrdení, že jej skutočne v čase podpisu zmluvy nebola vydaná Úverová zmluva v listinnej podobe alebo na inom dostupnom trvanlivom médiu, preto súd toto tvrdenie považoval za nepreukázané. Ďalšie úvahy o následkoch neplatnosti samotnej Úverovej zmluvy a Zmluvy o záložnom práve a aj zachovania vlastníckeho práva žalobkyne k predmetnému bytu považoval za nedôvodné a ďalej sa nimi nepovažoval za potrebné zaoberať, keďže žalobkyňa nepreukázala tvrdenú neplatnosť. Žalobkyňa v ďalšom namietala, že na základe Zmluvy o úvere reálne obdržala len 1.000,- Eur a oproti uvedenej sume prišla o bývanie. Poukázala tým aj na neprimeranosť dojednaného zabezpečenia zmluvného vzťahu s poukazom na § 53 ods.4 písm. s/, ods. 5 Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorých, ak zmluvné

podmienky požadujú od spotrebiteľa poskytnutie zabezpečenia splnenia svojho záväzku v hodnote neprimerane vyššej, ako je výška jeho záväzku vyplývajúca zo spotrebiteľskej zmluvy v čase uzavretia dohody o zabezpečení splnenia záväzku spotrebiteľa, sa považujú za neprijateľné zmluvné podmienky, ktoré sú v zmysle Občianskeho zákonníka neplatné. K uvedenému súd poukázal na to, že súd je povinný v zmysle § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“) prihliadať na neprijateľné podmienky, to však neplatí, ak neprijateľné podmienky boli individuálne dojednané. Z výpovede žalobkyne však vyplynulo, že ako podmienku poskytnutia úveru veriteľ žiadal založenie bytu na splnenie jej záväzku. Malo sa jednať o krátkodobý úver na 6 mesiacov. Žalobkyňa tvrdila, že s týmto súhlasila, so zmluvou sa pred jej podpisom oboznámila, nemala voči nej žiadne námietky, podpis na zmluve bol overený úradne. Uvedená podmienka bola žalobkyňi známa pred poskytnutím úveru, žalobkyňa za uvedených podmienok súhlasila s poskytnutím úveru, súhlasila tiež so založením bytu. Súd preto konštatoval, že Zmluva o záložnom práve bola dojednaná medzi účastníkmi zmluvy individuálne a preto ju súd nemôže posudzovať ako neprijateľnú podmienku. V ďalšom, pokiaľ žalobkyňa poukazovala na neprimeranosť zabezpečenia pohľadávky, na konanie veriteľa, vyslovila sa tak, že veriteľovi nešlo o vrátenie dlhu, ale o získanie jej bytu, súd posudzoval, či uvedené konanie, na základe ktorého žalobkyňa stratila svoje bývanie, nemožno posudzovať aj z hľadiska dobrých mravov podľa § 3 Občianskeho zákonníka. Hoci Občiansky zákonník a ani iné právne predpisy výslovne neustanovujú, čo sú dobré mravy, dobrými mravmi sa v občiansko-právnych vzťahoch v súdnej praxi rozumie súbor spoločenských, kultúrnych a mravných pravidiel správania sa, ktorý je v súlade so všeobecne uznávanými vzťahmi medzi ľuďmi a mravnými princípmi spoločenského zriadenia, a ktorý v historickom vývoji osvedčil istú nemennosť vystihujúc podstatné historické tendencie, ktoré sú zdieľané rozhodujúcou časťou spoločnosti a majú povahu základných noriem. Ak je konanie v rozpore so všeobecne uznávanými pravidlami správania sa a mravnými princípmi spoločenského poriadku, je v rozpore s dobrými mravmi. Ustanovenie § 3 ods. 1 OZ je generálnou klauzulou primeraného výkonu práva, a teda aj záložného práva. Hoci zákon výslovne neurčuje, z akých hľadísk má súd vychádzať pri posudzovaní dobrých mravov, závisí v každom individuálnom prípade na posúdení všetkých rozhodujúcich okolností. Posudzovanie otázky dobrých mravov nie je vylúčené ani v súvislosti s dobrovoľnými dražbami. Súd prisvedčil námietkam žalovanej, že otázku platnosti dobrovoľnej dražby môže súd riešiť výlučne v konaní podľa § 21 ods. 2 Zákona o dobrovoľných dražbách (viď napr. uznesenie NS SR sp. zn. 3Cdo/186/2010) a poukázal na to, že v súlade s článkom 2 Civilného sporového poriadku, pre naplnenie princípu právnej istoty je súd povinný postupovať v súlade s legitímnymi očakávaniami strany, že jej spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít. V článku 2 odsek 3 však Civilný sporový poriadok pripúšťa odklon od takejto praxe s prihliadnutím na prípadné skutkové a právne osobitosti prípadu. Súd preto skúmal, či žalobkyňa uviedla a preukázala také skutkové, či právne osobitosti prípadu, ktoré by odôvodňovali odklon od uvedeného rozhodnutia Najvyššieho súdu SR. Súd v tejto súvislosti konštatoval, že tvrdenia žalobkyne žalovaná popierala a žalobkyňa okrem vlastného výsluchu neuviedla žiaden dôkaz, ktorým by preukázala skutkové tvrdenia pri uzavretí priebehu úverového vzťahu, okolnosti v čase splatnosti úveru a následného výkonu a ukončenia dražby, ktorými by preukázala tvrdý nárok. Žalobkyňa nepreukázala, že by uzavrela Úverovú zmluvu v nižšej sume, než ako je špecifikovaná pohľadávka podľa predloženej Zmluvy o zriadení záložného práva. Rovnako nepreukázala, že by jej z poskytnutého úveru bolo reálne poskytnuté v hotovosti len 1.000,- Eur. Pokiaľ by súd vychádzal z tvrdení žalobkyne, že minimálne do sumy cca 3.000,- € boli vyrovnané jej dlžoby, na podklade ktorých sa voči nej viedla exekúcia, aj v tejto časti je to potrebné považovať za poskytnutie úveru žalobkyňi. Rovnako tak, ak bola dohodnutá s treťou osobou mimo úverového vzťahu, že jej za „sprostredkovanie úveru“ vyplatí čiastku 1.000,- € (svedkyňa J.), aj túto čiastku je potrebné zahrnúť do istiny úveru. Pokiaľ žalobkyňa tvrdila, že okrem toho odovzdala 1.000,- Eur konateľovi veriteľa, toto tvrdenie ničím nepreukázala. V ďalšom, pokiaľ žalobkyňa tvrdila neprimeranosť zabezpečenia, z dokladov o priebehu dobrovoľnej dražby vyplýva, že sporná nehnuteľnosť bola ocenená znaleckým posudkom a to za účasti žalobkyne znalcom na sumu 20.600,- Eur. Inú hodnotu nehnuteľnosti žalobkyňa nepreukázala. Pokiaľ sa jednalo o zabezpečenie záväzku v hodnote 9.000,- Eur, okrem toho treba prihliadnuť aj na príslušenstvo, t. j. dojednaný úrok 22 % ročne, administratívny poplatok a prípadné dojednané sankcie za omeškanie ako úrok z omeškania a zmluvná pokuta, potom sa súdu uvedená hodnota úveru nejaví ako zjavne neprimeraná k hodnote zabezpečeného záväzku. Ďalšie tvrdenia žalobkyne, že v čase splatnosti úveru mala dostatok finančných prostriedkov, úver chcela uhradiť, avšak nevedela, kam má zaslať finančné prostriedky, súd považoval tieto tvrdenia za nepreukázané, nakoľko ich žalovaná poprela a žalobkyňa nepredložila žiaden dôkaz o tom, že v čase splatnosti úveru mala dostatok finančných prostriedkov. V rozpore s jej tvrdením sú dôkazy zabezpečené v trestnom konaní, kedy svedok G.. B. vypovedal, že až v čase, keď sa žalobkyňa dozvedela o výkone dražby, sa na neho obrátila o pomoc s tým, že jej

poskytne pôžičku dcéra na splatenie predmetného dlhu, k čomu svedok vypracoval Zmluvu o pôžičke. Rovnako tak z listu žalobkyne adresovanej veriteľovi vyplýva, že táto, pokiaľ žiadala o odklad dražby, pri úhrade dlhu požiadala o zaplatenie v splátkach. Žalobkyňa taktiež nepreukázala svoje tvrdenia, že v čase splatnosti dlhu, ktorého času si bola vedomá, sa sama kontaktovala na veriteľa za účelom úhrady dlhu s odôvodnením, že nemá k dispozícii Zmluvu o úvere, že nemá vedomosť o tom, kam dlh uhradiť. Hoci nie je celkom vylúčené, že veriteľ nebol aktívny vo vzťahu k žalobkyňi, t. j., že ju neupozornil na omeškanie, že nereagoval na jej žiadosti o zaslanie kópie Zmluvy o úvere, táto okolnosť sama o sebe nebránila žalobkyňi uhradiť dlh zo Zmluvy o úvere (adresu spoločnosti veriteľa mohla žalobkyňa jednoducho zistiť výpisom z Obchodného registra). Žalobkyňa ďalej namietala, že jej neboli poskytnuté riadne právne služby G.. B., o čom sa mali viesť aj disciplinárne konania, dôkazy o svojom tvrdení však súdu napriek prísľubu nedoložila. Naopak svedok tvrdil, že žalobkyňi bol poskytnutý dostatok času na úhradu dlhu, táto ho však neuhradila. Preto súd tieto jej tvrdenia považoval za nepreukázané. Ani konanie žalovanej, na ktoré poukazovala žalobkyňa, keď sa žalovaná voči nej domáhala uvoľnenia bytu, prípadne jeho sprístupnenia za účelom údržby a úprav, súd nepovažoval za také, ktoré by mohol hodnotiť v neprospech žalovanej. Žalovaná preukázala, že sa riadne zúčastnila dražby a na základe splnených podmienok jej bol udelený príklep, následne bolo jej vlastníctvo k spornému bytu zapísané v katastri nehnuteľností a teda bola oprávnená v domnení, že nadobudla vlastníctvo k predmetnému bytu a má právo s ním riadne nakladať. Súd naopak konštatoval, že v konaní bolo preukázané neuvážené konanie práve žalobkyne, ktorá už v čase po splatnosti úveru tento riadne neuhradila, úhradu mienila realizovať formou pôžičky od rodiny, napriek tomu dlh nezaplatila. Žalobkyňa bola oboznámená o dražbe, čo vyplynulo z jej výpovede, nepodnikla žiadne kroky na zabránenie dražby a jej vyjadrenie, že nie je právne znalá súd nemôže brať na zreteľ, nakoľko neznalosť zákona neospravedlňuje. Žalobkyňa ani po vykonaní dražby nepodnikla účinné právne kroky na preskúmanie dražby v zmysle Zákona o dobrovoľných dražbách, naopak, snažila sa robiť úkony, ktorými by zabránila žalovanej chopiť sa svojho vlastníckeho práva, či už neplatením platieb súvisiacich s bývaním, alebo bránenie prístupu do bytu. V prejednávanej veci rovnako žalobkyňa nevystupovala aktívne, napriek tvrdeniam o predložení dôkazov preukazujúcich jej tvrdenie vo vzťahu či už k úveru, priebehu úverového vzťahu, priebehu dražby a následného konania, žalobkyňa okrem platieb za bývanie v poslednom období nedoložila žiadne dôkazy, vo vzťahu k navrhovanej svedeckej výpovedi svedkyne J. zostala nečinná, čím zmarila uvedený dôkaz vlastným konaním. Súd tak konštatoval, že žalobkyňa svojim správaním v tomto konaní rovnako nepresvedčila súd o tom, že by jej mala byť spôsobená ujma dosahujúca inštitút dobrých mravov. Súd preto dospel k záveru, že žalobkyňa v konaní nepreukázala žiadne také skutkové okolnosti, na základe ktorých by bolo možné žalobe vyhovieť. Preto súd žalobu v celom rozsahu zamietol. Poukázal a citoval viaceré rozhodnutia, týkajúce sa dobrovoľných dražieb, okrem iných poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo/12/2013, rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. PL.ÚS 23/2014, sp. zn. II.ÚS 261/2013. Vec právne posúdil podľa § 126 ods. 1, § 151a, § 151j ods. 1, § 3 ods. 1 OZ, § 11 ods. 1 písm. a/ zákona č. 129/2010, § 21 ods. 2, Zákona č. 527/2002 Z. z. o dobrovoľných dražbách.

2. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods.1 CSP a žalovanej ako úspešnej strane sporu priznal plnú náhradu trov konania.

3. Proti rozsudku súdu prvej inštancie v zákonom stanovenej lehote podala odvolanie žalobkyňa, pričom v podanom odvolaní uviedla, že toto odôvodňuje v zmysle § 365 ods. 1 písm. d/, f/ a h/ CSP tým, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. V odvolaní ďalej uviedla, že pokiaľ dôvodom dobrovoľnej dražby mal byť údajný záväzok žalobkyne vo výške 6.000,- Eur voči veriteľovi, a to na základe Zmluvy o spotrebiteľskom úvere zo dňa 24. 04. 2012, tak žalobkyňa opakovane súdu prvej inštancie uviedla, že ani originálom, ani kópiou tejto zmluvy nedisponuje, pretože jej ju veriteľ neodovzdal, rovnako tak nemá ani doklad o poskytnutí tohto úveru. Pokiaľ súd prvej inštancie v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku uviedol, že „žalobkyňa sama uviedla, že predmetnú Úverovú zmluvu podpísala a následne podpísala aj Zmluvu o záložnom práve, pričom jej podpis mal byť overený úradne, rovnako svedkyňa J. v trestnom konaní vypovedala, že v byte pani D. malo dôjsť k podpisu zmlúv, osobne však prítomná pri tom nebola, následne sa presunuli k notárskemu úradu, kde malo dôjsť k overeniu podpisov žalobkyne, rovnako však pri tom prítomná nebola“, tak tieto závery súdu prvej inštancie sú zavádzajúce, pretože ani samotná žalobkyňa nevie uviesť, či v jej byte sa podpisovala úverová zmluva a s akým obsahom. Výpoveď svedkyne J. je bez zásadného významu pre toto konanie z dôvodu, že nebola osobne prítomná ani v byte žalobkyne, kde malo dôjsť k podpisu

úverovej zmluvy, ani na príslušnom notárskom úrade. Žalobkyňa v konaní nepoprela ani tú skutočnosť, že poskytnutý úver bol zabezpečený v zmysle Zmluvy o zriadení záložného práva zo dňa 24. 04. 2012 záložným právom na záloh - byť č. XX vo vlastníctve žalobkyne, ktoré bolo následne na základe tejto zmluvy zapísané do katastra nehnuteľnosti na LV č. XXXX pre katastrálne územie I.. Uvedenú záložnú zmluvu nemala žalobkyňa k dispozícii, vyžiadala si ju z príslušného okresného úradu, katastrálneho odboru. Na strane druhej žalobkyňa opätovne poukazuje na zásadný rozpor vo výške poskytnutého úveru, keď jej podľa jej vyjadrenia mala byť vyplatená suma 6.000,- Eur (1.000,- Eur žalobkyňi, 3.000,- Eur na vyplatenie exekúcie a 2x 1.000,- Eur za sprostredkovanie úveru), avšak vo vyššie uvedenej záložnej zmluve je už uvedená iná pohľadávka, než mala byť v zmysle zmluvy o spotrebiteľskom úvere dohodnutá, a to pohľadávka vo výške 9.000,- Eur. Samotný obsah záložnej zmluvy bol formulovaný tak, aby jej prostredníctvom veriteľ dosiahol rýchly a neprimeraný majetkový prospech, pretože všetky okolnosti daného prípadu v čase, keď sa zmluvy mali uzatvárať svedčia o úmyselnom vedomom konaní pôvodného veriteľa. Zo strany spoločnosti WR Credit s. r. o. sa tak jednalo o zneužitie práva, ktoré sa prieči dobrým mravom. Dojednanie úveru je z tohto dôvodu nedovolené a preto podľa § 39 Občianskeho zákonníka je zmluva o úvere absolútne neplatná. Aj samotná okolnosť, či bola alebo nebola uzavretá písomná zmluva o úvere ešte neznamená, že aj preukazuje vyplatenie finančných prostriedkov žalobkyňi ako dlžníkovi, a to najmä s prihliadnutím na okolnosti, za ktorých bola uzatváraná. Žalobkyňa je tiež toho názoru, že vo vzťahu k veriteľovi sa čiastočne ani nejednalo o poskytnutie úveru, keď najmenej 1/3 úveru mala byť, a aj bola, províziou (odmenou) za jeho sprostredkovanie a teda v tomto prípade chýba podstatná náležitosť prejavu vôle a to vážnosť, lebo vôľa pôvodného veriteľa v skutočnosti nesmerovala ani k požičaniu sumy 6.000,- Eur, ani 9.000,- Eur. Uvedené vady majú za následok neplatnosť právnych úkonov aj podľa § 37 Občianskeho zákonníka. Zabezpečovacie prostriedky slúžia na dosiahnutie väčšej istoty, že právo veriteľa vyplývajúce z hlavného záväzkové vzťahu bude uspokojené, nimi sa sankcionuje porušenie základnej povinnosti z uzavretej zmluvy. Z tohto dôvodu zabezpečovacie prostriedky majú akcesorickú povahu, vznikajú za predpokladu, že existuje platný hlavný záväzok. V ustanovení § 544 - § 558 Občianskeho zákonníka sú upravené jednotlivé zabezpečovacie záväzky, ktoré sa odlišujú čo do spôsobu zabezpečenia veriteľov pohľadávky, resp. práva. V predmetnej veci zmluvy o úvere ako hlavný záväzok je absolútne neplatný právny úkon od samého začiatku, preto nevyvolali žiadne právne účinky. Z tohto dôvodu nemohli platne vzniknúť ani ďalšie právne úkony, ktoré svojim obsahom a účelom s nimi bezprostredne súviseli. Z dôvodu, že zo strany štatutárneho zástupcu veriteľa bolo žalobkyňi uvedené, že zmluvy (tak zmluvu o spotrebiteľskom úvere, ako aj zmluvu o zriadení záložného práva) jej pošle poštou, žalobkyňa nevedela ani na aký účet, ani v akej výške a do kedy má poskytnutý úver splácať, tým skôr, že reálne jej bolo poskytnutých len 1.000,- Eur, a to odovzdaním v hotovosti bez písomného potvrdenia. Žalobkyňa sa preto dôvodne domnieva a takto svoje stanovisko prezentovala aj pred súdom prvej inštancie, že zo strany veriteľa jej vedome neboli poskytnuté základné informácie o poskytnutom úvere a od začiatku mal veriteľ primárny záujem realizovať uspokojenie svojich údajných nárokov prostredníctvom dobrovoľnej dražby jej bytu, tým skôr, že ju nikdy písomne, ani iným spôsobom nevyzval na plnenie, neupozornil na omeškanie s platením splátok a pod. a poskytnutý úver je vo výraznom nepomere k hodnote zálohu - bytu žalobkyne s príslušenstvom. Následne vykonanou dobrovoľnou dražbou tak bolo vlastnícke právo žalobkyne odňaté v rozpore so zákonom a právny úkon vydraženia je absolútne neplatný. Pokiaľ sa žalobkyňa domáha určenia neplatnosti aj zmluvy o záložnom práve, ktorá bola podkladom pre vykonanie dobrovoľnej dražby, otázku platnosti týchto úkonov je súd prvej inštancie povinný riešiť ako otázku predbežnú, vo vzťahu k samotnému určeniu vlastníckeho práva. Žalobkyňa je toho názoru, že predmetnú zmluvu o spotrebiteľskom úvere je potrebné posúdiť podľa ustanovení Občianskeho zákonníka, tak žalobkyňa poukazuje na ustanovenie § 53 ods. 4 písm. s/ Občianskeho zákonníka, podľa ktorého za neprijateľné podmienky uvedené v spotrebiteľskej zmluve sa považujú najmä ustanovenia, ktoré požadujú, aby spotrebiteľ poskytol zabezpečenia splnenia svojho záväzku v hodnote neprimerane vyššej, ako je výška jeho záväzku vyplývajúca zo spotrebiteľskej zmluvy v čase uzavretia dohody o zabezpečení splnenia záväzku spotrebiteľa. V zmysle ods. 5 cit. ustanovenia, neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné. Z pozície toho, či konanie, na základe ktorého žalobkyňa stratila svoje bývanie, nemožno posudzovať aj z hľadiska dobrých mravov podľa § 3 Občianskeho zákonníka (dobrými mravmi sa v občiansko-právnych vzťahoch v súdnej praxi rozumie súbor spoločenských, kultúrnych a mravných pravidiel správania sa, ktorý je v súlade so všeobecne uznávanými vzťahmi medzi ľuďmi a mravnými princípmi spoločenského zriadenia, a ktorý v historickom vývoji osvedčil istú nemennosť vystihujúcu podstatné historické tendencie, ktoré sú zdieľané rozhodujúcou časťou spoločnosti a majú povahu základných noriem) súd prvej inštancie poukázal na niektoré zásadné súdne rozhodnutia ako napr. Krajského súdu Prešov, č. k. 6Co/108/2011, podľa ktorých odvolací súd je presvedčený, že pri naplnení ústavného princípu primeranosti musí byť pri

výkone záložného práva dražba nad akúkoľvek pochybnosť inštitútom uspokojenia pohľadávky, ktorý má povahu ultima ratio. Obdobne rozhodol Krajský súd v Prešove aj rozsudkom so sp. zn. 6Co/131/2011, pričom toto rozhodnutie „odobril“ aj Najvyšší súd Slovenskej republiky zamietavým rozsudkom so sp. zn. 4Cdo 127/2013. Citované rozsudky Krajského súdu v Prešove podrobil prieskumu napríklad Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) v konaní so sp. zn. PL.ÚS 23/2014. Obdobne aj Najvyšší súd Slovenskej republiky vyslovil, že dobré mravy (boni mores), ktoré sú používané ako kritérium, u ktorého je daný osobitný záujem na ich dodržiavaní, nie sú zákonom definované. V súdnej praxi sú všeobecne posudzované ako obvyklé, poctivé a spravodlivé správanie sa, ktoré zodpovedá základným, v spoločnosti prevládajúcim morálnym zásadám. Rozpor právneho úkonu s dobrými mravmi (contra bonas mores) nemusí vyplývať iba z jeho obsahu, ale tiež z cieľa, resp. účelu, ktorý ním niektorá zo strán sleduje, pričom sú dôležité predovšetkým všetky okolnosti, za ktorých bol právny úkon uzatvorený (rozsudok zo dňa 25. 05. 2010, č. k. 2Cdo 99/2009). Právnym posúdením sa pritom rozumie činnosť súdu, pň ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Vo vzťahu k náhrade trov konania uviedla, že v danom prípade sa jedná o dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré náhradu trov celkom žalovanej nemal súd priznať. Jedná sa o výnimočný prípad spočívajúci v okolnostiach danej veci, ako aj v okolnostiach spočívajúcich v správaní a konaní samotnej žalobkyne, ktorej bola právna pomoc poskytovaná na základe rozhodnutia Centra právnej pomoci ako fyzickej osobe, ktorá má nízky príjem a nevlastní žiaden majetok. Domáhala sa aplikácie ust. § 257 CSP vo vzťahu k trovám konania. Navrhla, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie postupom v zmysle § 389 ods. 1 písm. b/ a c/ zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

4. Žalovaná v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobkyne žiadala, aby odvolací súd preveril, či odvolanie bolo podané v stanovenej lehote, v prípade, ak sa preukáže, že odvolanie bolo podané po uplynutí zákonnej lehoty, žiadala, aby odvolanie žalobkyne bolo odmietnuté. Rozsudok súdu, ktorým došlo k zamietnutiu žaloby, považuje žalovaná za správny. Súd ani nemal inú možnosť, ako žalobu žalobkyne zamietnuť. Žalobkyňa totiž žalovala neplatnosť dobrovoľnej dražby, na základe ktorej žalovaná nadobudla byt, avšak žalobu nepodala v zákonom stanovenej 3-mesačnej lehote odo dňa konania dražby, ale až po uplynutí viac ako troch rokov. Následne s prihliadnutím na túto námietku žalovanej, žalobkyňa navrhla zmenu žaloby a okruhu účastníkov konania po tom, ako jej to navrhol okresný súd. Následne súd pripustil zmenu žaloby a konal o určenie vlastníckeho práva. Podľa názoru žalovanej, účelom predmetného postupu bolo faktické obchádzanie zákona zo strany žalobkyne, kedy sa snažila obísť prekludovanú lehotu na podanie žaloby o neplatnosť dobrovoľnej dražby. Majú za to, že súd nepostupoval správne, nakoľko nemohol rozhodovať vo veci určenia vlastníckeho práva, pretože vlastnícke právo k bytu žalovaná nadobudla na základe dobrovoľnej dražby, jedná sa teda o prechod, nie prevod vlastníckeho práva, preto sa vylučuje použitie občianskoprávných inštitútov, ktoré súvisia s prevodom vlastníckeho práva. Poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo 186/2010. Otázkou neplatnosti dobrovoľnej dražby nemôže súd posudzovať v inom konaní, než v konaní podľa § 21 ods. 2 zákona č. 527/2002 Z. z. Keďže súd zmenu žaloby povolil a konal o určenie vlastníckeho práva, bolo povinnosťou žalobkyne, aby svoj tvrdený nárok preukázala. Žalobkyňa na podporu svojich skutkových tvrdení nepredložila žiadny dôkaz, zo strany žalovanej boli tvrdenia žalobkyne systematicky vyvracané. Vo svojom odvolaní žalobkyňa neuvádza žiadne iné tvrdenia, ktoré by už neboli v rámci konania na súde prvej inštancie vyvrátené, prípadne, ktoré žiadnym spôsobom do dnešného dňa žalobkyňa nepreukázala. Žalobkyňa naďalej zavádza aj vo svojom odvolaní - napríklad, keď tvrdí, že pani J. nebola prítomná v byte, toto jej tvrdenie sa nezakladá na pravde a ako vyplýva z uznesenia OR PZ Zvolen zo dňa 30. 10. 2014 (v pripojení v súdnom spise na žiadosť žalovanej), pani J. bola v byte a bola aj očitým svedkom toho, ako si žalobkyňa úverovú zmluvu číta a podpisuje ju. Žalobkyňa si bola dobre vedomá všetkých podmienok poskytnutia úveru, úverovú zmluvu dobrovoľne a bez nátlaku podpísala (čo sama potvrdila - a teda je jasné, že zmluva bola písomná, napriek tomu, že teraz tvrdí opak) a úver čerpala. Podpísala zároveň aj zmluvu o zriadení záložného práva, ktorá vo svojich ustanoveniach presne odkazuje a špecifikuje zabezpečovaný záväzok (táto je aj súčasťou súdneho spisu). Žalobkyňa žiadne zo svojich tvrdení žiadnym spôsobom nepreukázala (tvrdené neposkytnutie úveru v plnej výške, neprevzatie rovnopisu jednotlivých zmlúv, výšku provízie a podobne). Žalobkyňa neuniesla dôkazné bremeno. Vo vzťahu k trovám konania podľa žalovanej nie sú dané dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré súd nemá priznať náhradu trov konania. Žalobkyňa podala žalobu účelovo, žiadne zo svojich

tvrdení nepreukázala, napriek svojim prehláseniam nezabezpečila navrhovaný dôkaz (výsluch pani J.), naťahovanie podania odvolania do posledného možného momentu, pričom v rámci odvolania len zopakovala svoje nepodložené tvrdenia. Trvá na tom, aby žalobkyňa súd zaviazal na náhradu trov konania, zo strany žalobkyne ide o zjavné zneužívanie práva s cieľom čo najviac natiahnuť predmetné konanie, aby súd nemohol rozhodnúť o jej vypratani z predmetného bytu, ktoré konanie je v súčasnosti prerušené a tak tento byt aj naďalej bez akéhokoľvek titulu užívať. O uvedenom svedčí aj tá skutočnosť, že žalobkyňa žalobu podala až viac ako 3 roky potom, ako bol byt vydražený na dobrovoľnej dražbe a zároveň po začatí konania o vypratanie predmetného bytu. Navrhla, aby odvolací súd odvolanie žalobkyne zamietol a zaviazal ju na náhradu trov konania.

5. Žalobkyňa k vyjadreniu žalovaného v písomnom vyjadrení uviedla, že súd postupoval správne, keď konanie, na základe ktorého žalobkyňa stratila svoje bývanie, posudzovala aj z hľadiska dobrých mravom podľa § 3 Občianskeho zákonníka, poukázal na niektoré zásadné rozhodnutia, napr. Krajského súdu Prešov č. k. 6Co/108/2011, podľa ktorých odvolací súd je presvedčený, že pri naplnení ústavného princípu primeranosti musí byť pri výkone záložného práva dražba nad akúkoľvek pochybnosť inštitútom uspokojenia pohľadávky, ktorý povahu ultima ratio. Súd postupoval správne, keď skúmal okolnosti, za ktorých došlo jednak k uzatvoreniu zmluvy o úvere, tak aj k realizácii dobrovoľnej dražby.

6. Krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku, ďalej len „CSP“), vec preskúmal v medziach daných ust. § 379 a § 380 CSP a bez nariadenia pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a contrario rozsudok súdu prvej inštancie v zmysle § 387 ods. 1 a 2 CSP z dôvodu vecnej správnosti potvrdil.

7. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

8. Podľa § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

9. Na základe podaného odvolania žalobkyne tak v rozsahu podaného odvolania podľa § 379 CSP a dôvodov podaného odvolania v zmysle § 380 CSP po preskúmaní rozsudku súdu prvej inštancie a konania, ktoré mu predchádzalo dospel odvolací súd k záveru, že súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania zistil a v odôvodnení rozhodnutia aj konštatoval skutkový stav veci správne, pričom dôkazy vyhodnotil v súlade s ust. § 191 ods. 1 CSP, rozhodnutie náležite odôvodnil, pričom odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie má náležitosti podľa § 220 ods. 2 CSP. S prihliadnutím na rozsah odvolania žalobkyne a odvolacie dôvody žalobkyne uvedené v jej odvolaní odvolací súd konštatuje, že na základe preskúmania veci dospel k záveru, že podané odvolanie žalobkyne dôvodné nie je. Odvolací súd sa s rozhodnutím súdu prvej inštancie vysloveným v napadnutom rozhodnutí vo veci samej ako aj s jeho dôvodmi stotožňuje a na tieto poukazuje, pričom odvolací súd zároveň konštatuje správnosť dôvodov napadnutého rozhodnutia. Po preskúmaní veci odvolací súd nezistil žiadne vady konania v konaní pred súdom prvej inštancie, ktoré by sa týkali procesných podmienok; čo sa týka preskúmania veci samej, odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie z hľadiska posúdenia opodstatnenosti žaloby žalobcu dospel k správnym skutkovým a právnym záverom a rozsudok súdu je vecne správny. Skutkové zistenia súdu prvej inštancie nie sú založené na chybnom hodnotení dôkazov. Právne posúdenie veci zo strany súdu je správne. Odvolací súd poukazuje, že súd prvej inštancie sa v odôvodnení svojho rozhodnutia vyčerpávajúcym spôsobom vysporiadal so všetkými námietkami a tvrdeniami uvedenými žalovanou v konaní pred súdom prvej inštancie, berúc do úvahy zistený skutkový stav, pričom správne súd prvej inštancie konštatoval, že dôkazné bremeno zaťažuje v tomto súdnom spore strany sporu. Žalobkyňa v odvolaní neuvádzala žiadne iné skutočnosti, ako v konaní pred súdom prvej inštancie, a teda ani žiadne skutočnosti s ktorými by sa súd prvej inštancie dostatočným spôsobom v odôvodnení svojho rozhodnutia nevysporiadal. Je nepochybné, že žalobkyňa pôvodne podanou žalobou sa domáhala neplatnosti dobrovoľnej dražby, pričom túto žalobu nepodala v zákonom stanovenej lehote. Následne žalobkyňa navrhla pripustenie zmeny žaloby tak, že sa domáhala určenia vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, ktoré v rámci dobrovoľnej dražby vydražila žalovaná. Súd prvej inštancie takúto zmenu žaloby pripustil, pričom v odôvodnení rozhodnutia náležite objasnil, akými úvahami sa riadil pri rozhodovaní o pripustení zmeny žaloby, pričom je nepochybné, že súd prvej inštancie rozhodnutím o pripustení zmeny žaloby sa dôsledne riadil právom strán sporu poskytnúť

stranám sporu právo na súdnu ochranu. Zároveň súd prvej inštancie dostatočným spôsobom objasnil, z akých dôvodov pristúpil k preskúmaniu, či žalobkyni svedčí vlastnícke právo k nehnuteľnostiam, ktoré žalovaná nadobudla na základe dobrovoľnej dražby napriek tomu, že žalobkyňa nepodala žalobu o určenie neplatnosti dražby v zákonom stanovenej lehote postupom v zmysle § 21 ods. 2 zákona č. 527/2002. Odvolací súd sa stotožňuje s názorom súdu prvej inštancie, že hoci právo na určenie neplatnosti dražby a navrátenie vlastníckeho práva zaniká ex lege, nemožno úplne vylúčiť prípad, keď s ohľadom na okolnosti hodné osobitného zreteľa alebo zásadné dôvody zakladajúce neplatnosť vykonanej dražby bude možné určiť vlastnícke právo k vydraženej veci aj prostredníctvom žaloby o určenie vlastníckeho práva podľa § 137 písm. c/ CSP. Správne súd prvej inštancie poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 20Co/123/2011 a sp.zn. 20Co/51/2012, a to predovšetkým na záver odvolacieho súdu, že Najvyšší súd SR v uznesení sp. zn. 3Cdo/186/2010 ponechal otvorenú otázku, aké právne dôsledky má pri dobrovoľnej dražbe skutočnosť, že oprávnená osoba neuplatnila právo domáhať sa určenia neplatnosti dražby na súde do 3 mesiacov odo dňa príklepu. Hoci otázku platnosti dobrovoľnej dražby môže súd riešiť výlučne v konaní podľa § 21 ods. 2 Zákona o dobrovoľných dražbách, s prihliadnutím na predmet sporu, kedy sa žalobkyňa domáhala určenia vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, ktoré vydražila žalovaná a ktorých vlastníčkou pred dražbou bola žalobkyňa, aj odvolací súd je v zhode s názorom súdu prvej inštancie, že bolo potrebné skúmať, či v súdnej veci s prihliadnutím na možné skutkové a právne osobitosti prípadu, je možný odklon od ustálenej rozhodovacej praxe najvyšších súdnych autorít a práve z tohto dôvodu preto súd prvej inštancie pristúpil k preskúmaniu tvrdenej existencie vlastníckeho práva žalobkyňou. Na základe zisteného skutkového stavu súd prvej inštancie správne dospel k názoru, že žalobkyňa v konaní nepreukázala žiadne skutkové okolnosti, na základe ktorých by bolo možné žalobe vyhovieť, preto správne súd prvej inštancie žalobu žalobkyne zamietol. Pokiaľ teda žalobkyňa v podanom odvolaní namietala, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, s touto odvolacou námietkou sa už z hore uvedených dôvodov odvolací súd nestotožňuje. Pokiaľ žalobkyňa v podanom odvolaní poukázala aj na ďalšie ustanovenie zakotvujúce odvolacie dôvody, a to konkrétne § 365 ods. 1 písm. d/ CSP (konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci), túto odvolaciu námietku v obsahu odvolania žalobkyňa žiadnym spôsobom konkrétne nešpecifikovala, preto sa touto odvolacou námietkou odvolací súd nad rozsah skúmania splnenia procesných podmienok (§ 380 ods. 2 CSP) pri rozhodovaní o podanom odvolaní zaoberať nemohol. Na základe uvedeného odvolací súd napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie vo výroku, ktorým súd žalobu žalobkyne o určenie vlastníckeho práva v celom rozsahu zamietol (výrok I.) postupom v zmysle § 387 ods. 1 a 2 CSP z dôvodu vecnej správnosti potvrdil.

10. Odvolací súd na základe podaného odvolania žalobkyne preskúmal aj výrok o trovách konania (výrok II.), ktorým súd prvej inštancie uložil žalobkyni povinnosť nahradiť žalobcovi trovy konania v rozsahu 100 % v lehote do 3 dní od právoplatnosti uznesenia, ktorým bude rozhodnuté o výške náhrady trov konania. Súd prvej inštancie o trovách konania rozhodol pri aplikácii ust. § 255 ods. 1 CSP, podľa ktorého súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Keďže žalovaná bola v konaní v plnom rozsahu úspešná, súd rozhodol, a to aj v spojení s opravným uznesením sp. zn. 18C/183/2016-332 zo dňa 16. 07. 2019, nahradiť žalovanej trovy konania v rozsahu 100 %. Pokiaľ žalobkyňa v podanom odvolaní sa domáhala aplikácie ustanovenia § 257 CSP, podľa ktorého výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa, odvolací súd preskúmaním veci mal za preukázané, že v súdnej veci neexistujú dôvody hodné osobitného zreteľa pre aplikáciu ust. § 257 CSP. Odvolací súd poukazuje na to, že účelom ustanovenia § 257 CSP je umožniť súdu zmierniť dôsledky právnych noriem upravujúcich náhradu trov konania zavedením moderačného absolútného práva. Civilný sporový poriadok však vyžaduje pre realizáciu tohto sudcovského moderačného práva, aby v danom prípade išlo o celkom výnimočné okolnosti a dôvody hodné osobitného zreteľa. Hoci jednou zo skupín prípadov, pri ktorých aplikácia tohto ustanovenia prichádza do úvahy, je aj sociálny aspekt, je nutné však prihliadať aj na postoj strán v konaní, ako aj prípadne iné okolnosti, za splnenia ktorých by bolo možné dospieť k záveru o nepriznaní trov konania úspešnej strane. Musí však ísť o celkom výnimočný prípad. Len samotné rozhodnutie Centra právnej pomoci, ktoré žalobkyni priznalo nárok na poskytovanie právnej pomoci, nemožno považovať bez ďalšieho za dôvody hodné osobitného zreteľa pre aplikáciu ust. § 257 CSP. Odvolací súd je toho názoru, že súd prvej inštancie o trovách konania správne aplikoval ust. § 255 ods. 1 CSP a v súdnej veci neexistujú dôvody pre aplikáciu ust. § 257 CSP.

11. Z rovnakých dôvodov odvolací súd rozhodol aj o trovách odvolacieho konania pri aplikácii ust. § 396 ods. 1, § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP a keďže žalovaná bola v odvolacom konaní v plnom rozsahu úspešnou stranou sporu, odvolací súd uložil žalobkyni povinnosť zaplatiť žalovanej trovy odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

12. Rozhodnutie senátu krajského súdu bolo prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. a/ až c/ CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/ CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/.

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a/ dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b/ dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c/ dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa

predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).